

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησίαι δρ. 8.—	Ἔτησίαι φρ. 10.—
Ἑξάμηνος 4,50	Ἑξάμηνος 5,50
Τριμήνος 2,50	Τριμήνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστὸν λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάμιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἰουλίου 1915

Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 32

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

—'Α, ἔτσι εἶνε; Δὲν παίρνουν τὰ πορτραῖτα μου; Πολὺ καλὰ! Ἐγὼ ξέρω τί θὰ κάμω!

—Τί; ἠρώτησεν ὁ ἱησοῦτης ἀνήσυχος πρὸ τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ μικροῦ.

—Θὰ τὰ κάμω νὰ τοὺς μοιάζουν!

ἀπεκρίθη ὁ Ραούλ. Κυττάξτε! ἐδῶ!

Καὶ ἀπαξεν ἕνα μολύβι ἐπῆγεν ἱσιὰ εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἐστάθη πρὸ τῆς εἰκόνος τοῦ κ. Πρυτάνεως. Ἐπειτα, ἀφοῦ τὸν ἐκύτταξε μίαν στιγμὴν ὡς νὰ τὸν ἐπροκάλει, ἐσήκωσε τὸ μολύβι τοῦ καὶ ἤρχισε νὰ τὸν στολίσῃ μ' ἕνα ζευγὰρι αὐτιά γαϊδουρινὰ, τὰ ὁποῖα, ἐντὸς ὀλίγου, ἠλλοιώσαν τὸ πρόσωπόν τοῦ κομικώτατα.

Βλέπων αὐτὴν τὴν ἱερουσύλιαν, αὐτὸ τὸ ἐγκλημα καθοσιώσεως, ὁ ἱησοῦτης ὤψωσε τὰς χεῖρας φωνάζων:

—Τρελλάθηκες;.. Μὴ!.. (*) Μὰ

(*) Ἦδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 246.

μὴ καταστρέψῃς ἔτσι τῆς εἰκόνος σου!.. Σὲ παρακαλῶ!..

Ἀλλ' εἰς μάτην ἐδοκίμασε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Ὁ Ραούλ μακινώδης, ἀκράτητος, ἔτρεχεν ἀπὸ εἰκόνος εἰς εἰκόνα, καὶ μὲ ἀσφαλὲς, ἐκδικητικὸν χέρι, ἐπηύξανε κάθε πρόσωπον μὲ τὸ ζευγὸς τῶν ὑβριστικῶν αὐτιῶν.

Τὰ ἐποίκιλλε μάλιστα, ἀναλόγως τῆς φυσιογνωμίας ἐκάστου. Ἐδῶ ἔβαλεν αὐτιά ὀρθία, ἐκεῖ αὐτιά καταιδασμένα, εἰς αὐτὸν μεγάλᾳ, εἰς ἐκείνῳ μικρότερα ἢ ἀνισα. Καὶ ὅλα ἐταίριαζαν θαυμάσια μὲ τὴν ἑκφρατικὴν ἐκάστης φυσιογνωμίας.

Εἰς διάστημα μιστῆς ὥρας, εἶχε τελειώσῃ αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, ἐνῶ ὁ δυστυχὴς ἄββάς, πεσμένος εἰς μίαν πολυθρόναν, ἐκύτταζεν ἐνεδὸς τὰς σεβασμίας ἐκείνης μορφῆς, γελοιοποιημένας οὕτω καὶ δεθλωμένας.

—Καὶ τί θὰ τὰ κάμῃς τῶρ' αὐτά; ἠρώτησε τὸν Ραούλ.

—Ὅ, τι θέλω! ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς ζωγράφος ὡς νὰ εἶχε τὸν σκοπὸν τοῦ. Ἀφοῦ δὲν τὰ θέλουν, εἶνε δικὰ μου καὶ θὰ τὰ χρησιμοποίησω.

—Πῶς;

—Ἐλάτε τὸ βράδυ, εἰς τὴν ἐννιά, εἰς τὸ ξενοδοχεῖο, καὶ θὰ ἰδῆτε. Μὴ λείψετε! Θὰ γελάτωμε πολὺ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΜΙΑ ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΟΥ ΧΑΛΑ ΚΟΣΜΟΝ

Σκάνδαλον εἰς τὴν Κορδόβαν

Τὸ ξενοδοχεῖον Σάν-Μαρτεν, εἰς τὴν Κορδόβαν, εἶνε εἰδος λέσχης, ἐντευκτηρίου, ὅπου παρέλθουν τὸ βράδυ αἱ καλλίτεροι οἰκογένειαι τῆς πόλεως.

Κ' αἱ κυρίαι ἀκόμη, πού σπανίως ἐμφανίζονται εἰς δημόσια μέρη, πηγαίνουν ἐκεῖ ἀρόδως,

«Ὁρίστε! εἶπαν ἀπλῶς εἰς τὸν Ραούλ...»
(Σελ. 255, στ. α'.)

τὸ καλοκαίρι, νὰ πάρουν τὸ παγωτὸν τῶν εἰς τὸ πᾶν τοῦ ξενοδοχείου ἐνῷ αἱ ἄνδρες τῶν παίζουν μπιλιάρδο ἢ χαρτιά εἰς τὰς παραπλεύρους αἰθούσας.

Χάρις εἰς τὴν συνήθειαν αὐτὴν, τὸ Σάν-Μαρτεν συγγράζεται μέχρι τῆς ἐνδεκάτης ἀπὸ ὅλην τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ τόπου καὶ ἀπὸ τοὺς φριττῆρας.

Καὶ ὁ Ραούλ, πού τὸ ἤξευρεν αὐτὸ, ἐσκόπευε, διὰ νὰ ἐνδυναμῇ τὸν πρῦτα καὶ τοὺς καθηγητὰς, ἕνα μέσον ἀληθινὰ εὐφύεας.

Εἰς τὰς ἐννεία, τὴν ὥραν πού ἔφθαν νὰ εἰσέλθῃ ἐπισκεπταί, εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ πᾶν, κρατῶν τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ γελατοῦ σχεδίου καὶ ἕνα κουτάκι με πινελίξας.

Εἰς ὀλίγα λεπτά, ἐκάρφωσε καὶ τὰ δώδεκα πορτραῖτα εἰς τὸν τοῖχον (*) καὶ καθήσας ἀπέναντι, εἰς μίαν πολυθρόναν, ἐπερίμενε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τολμηρᾶς αὐτῆς πράξεως.

Δὲν ἐπερίμενε καὶ πολὺ. Οἱ πρῶτοι

(*) Ἦδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 246.

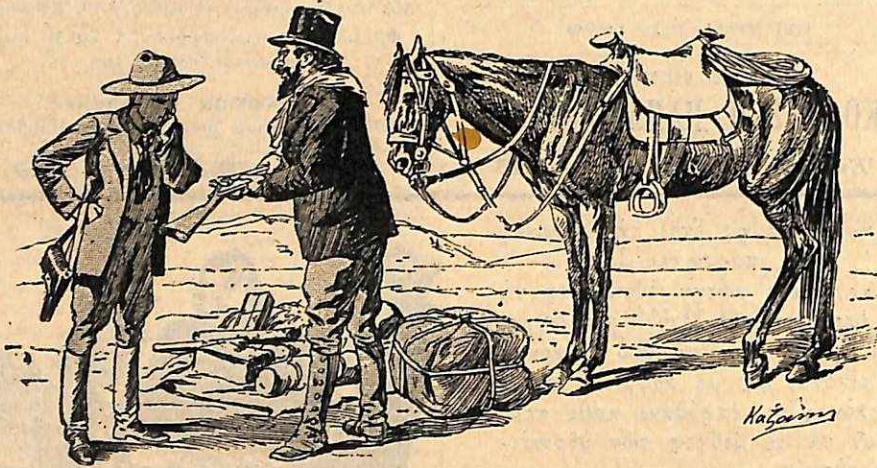
«Σὲ βάντε πὲρ τσίνοκο πέζος!..» (Σελ. 254, στ. γ'.)

πού εισήλθον εις τὸ ξενοδοχεῖον, ἔστα-
μάτησαν φυσικὰ πρὸ τῶν εἰκόνων καὶ ἀ-
νεγνώρισαν ἀμέσως τοὺς εἰκονιζομένους.
Βλέποντες δὲ τὰ χαϊδουρινὰ αὐτὰ πού
τοὺς ἐστόλιζαν, ἄλλοι ἤρχισαν νὰ γε-
λοῦν καὶ ἄλλοι νὰ θυμῶνουν...

Εἰς ὀλίγα λεπτὰ ἐσχηματίσθη ἐκεῖ
ἓνας μεγάλος θύμιλος θεατῶν. Συνεζή-

ναίζες, δύο μεγαλέμποροι τῆς Κορδόδας,
ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους τοῦ πελάτας, ἐπε-
νέδρουν.

— Διὰ τί, κύριε διευθυντὰ, τὸν ἡρώτη-
σαν, θὰ μᾶς στερήσετε τῆς διασκεδάσε-
ως νὰ βλέπωμε αὐτὰς τὰς γελοιογραφί-
ας, πού εἶνε πραγματικῶς ἀστείονταται;
Καλὲ, ἀφίστε τες ἐκεῖ πού εἶνε!

«Δὲν ἤμπορεσε νάντισταθῇ εἰς τὸν ἔμπορον...» (Σελ. 255, στ. β'.)

τούν, ἐγελοῦσαν, ἐφώναζαν τὰ ὀνόματα
τῶν καθηγητῶν, ἐνῶ ὁ Ραοῦλ, παρακο-
λουθῶν αὐτὴν τὴν σκηνὴν ἀπὸ τὴν πο-
λυθρόνᾳ του, διεσκεδάζεν ὑπερβολικὰ.

Δύο τρεῖς Κορδοβαῖοι, τῶν ὁποίων ἐ-
πληγώθη ἡ ἐθνικὴ φιλοτιμία, ἐπεχείρη-
σαν τότε νὰ ποσπάσουν τὰς σκανδαλώδεις
εἰκόνας· ἄλλοι ὅμως, μ' εὐρυτέρας ἰδέας,
ἀντιστάθησαν. Ἐπηκολούθησε φιλονει-
κία, ἀπειλοῦσα νὰ μεταβληθῇ εἰς συμ-
πλοκήν, ὅταν ἔξαφνα ἔγεινε σιγὴ με-
γάλη.

Ἐνας ἄνθρωπος εἰσήλθε, καὶ πρὸς
αὐτὸν ἐστράφησαν ἀμέσως ὅλα τὰ βλέμ-
ματα. Ὁ Ραοῦλ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὸν
Ἀργεντινὸν μὲ τὸ κοπερόν πρόσωπον,
τὸν ταμῖαν τοῦ Πανεπιστημίου. Καὶ ἐν-
θυμηθεὶς τὴν μουσικὴν συνομιλίαν πού
ἔκαμε τὸ ἀπόγευμα μὲ τὸν πρύτανην, συ-
νεπεία τῆς ὁπείας μετεβλήθη ἀμέσως ἡ
γνώμη καὶ ἡ στάσις τῶν κριτῶν, ἐχάρη
ὑπερβολικὰ πού θὰ ἔβλεπε καὶ αὐτὸς τὰ
γελοιοποιημένα πορτραῖτα.

Πραγματικῶς, μὲ ὅλην τὴν προσπά-
θειαν πού κατέβαλλεν ὁ κ. ταμίας διὰ νὰ
φανῇ ψυχρὸς καὶ ἀπαθὴς πρὸ τῆς ἐκθέ-
σεως ἐκείνης, τὸ πλῆθος ἀντελαμβάνετο
τὴν ἐργίην του, τὴν λύσαν του, κ' ἐγε-
λοῦσε περισσότερο.

Τέλος ὁ κ. ταμίας τοῦ Πανεπιστημίου
διέκρινεν ἐκεῖ-κάπου τὸν διευθυντὴν
τοῦ ξενοδοχείου καὶ πλησιάσας, τῷ εἶπε
σιγὰ καὶ ἡσυχά :

— Μοῦ κάνετε τὴ χάρι· νὰ σηκώσετε
ἀπ' ἐδῶ ἀμέσως αὐτὲς τῆς μουτζούρες ;

Ὁ διευθυντὴς ἠθέλησε νὰ ὑπακούσῃ
εἰς τὴν διαταγήν. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν
πού ἤρχισε νὰ βγάλῃ μόνος του τῆς πυ-

«Ὁ διευθυντὴς ἔμεινε ἀναποφάσιτος,
μὴ γνωρίζων πλέον ποῖον νάκούσῃ. Ἀφ'
ἐνὸς ἐφοδεῖτο τὴν μεγάλην ἐπιρροὴν τοῦ
κ. Ταμίου, ἀφ' ἐτέρου δὲν ᾔθελε νὰ δυ-
σαρεστήσῃ πλουσίους πελάτας του.

Τότε ὁ Ταμίας εἶδε τὸν Ραοῦλ καθή-
μενον ἡσυχῶς εἰς τὴν πολυθρόναν του
καὶ πλησιάσας, τῷ εἶπε γαλλιστὶ καὶ
χαμηλοφώνως :

— Σὰς διατάσσω νὰ σηκώσετε ἀμέσως
αὐτὰ τὰ πορτραῖτα.

— Γιατί ; ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς. Δικὰ
μου εἶνε, τὸ κάμνω ὅ,τι θέλω.

— Ὅχι, ὑπέλαβεν ὁ Ταμίας.

Ἀνέκουν 'ς ἐμᾶς πού τὰ παραγ-
γείλαμε.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν τὰ θέλετε.

— Ποῖος σὰς τὸ εἶπε ;

— Ὁ πάτερ-Ἰωσήφ.

— Σὰς γέλασε ! Τὰ κρατοῦμε
καὶ σὰς τὰ πληρώνουμε !

Δημοπρασία

Διαρκούσης αὐτῆς τῆς συνομι-
λίας, μερικοὶ περίεργοι, μεταξὺ
τῶν ὁποίων καὶ οἱ δύο μεγαλέμ-
ποροι, εἶχον πλησιάσῃ καὶ τὴν
ἤκουαν. Τότε ὁ ἓνας, διὰ νὰ
στεινευθῇ, ἐπενέβη λέγων :

— Ἄ, μάλιστα, ἂν ἀγοράζετε
αὐτὲς τῆς εἰκόνας, μπορεῖτε νὰ τῆς ση-
κώσετε. Ἄν δὲν τῆς ἀγοράζετε ὅμως,
ἐννοοῦμεν νὰ μείνουν ἐδῶ.

— Μὰ ἀφοῦ εἶπα εἰς τὸ παιδί πού τῆς
ἐξωγράφισε, ὅτι τῆς πληρώνουμε ; ἀ-
πεκρίθη ὁ Ταμίας.

— Ἀλήθεια ; ἠρώτησε τότε τὸν Ρα-
οῦλ ὁ μεγαλέμπορος· θέλεις νὰ πωλήσῃς

αὐτὲς τῆς εἰκόνας πού κάρφωσες ἐκεῖ ;
— Ἄν εὖρω καλὴ τιμὴ, ἀπεκρίθη ὁ
μικρὸς.

— Πολὺ καλὰ λοιπὸν, θὰ τῆς βγάλω-
με εἰς τὸ ρεμά τε.

Ὁ Ραοῦλ δὲν ἤξευρεν αὐτὴν τὴν λέ-
ξιν. Τὴν ἐνόησεν ὅμως, ὅταν εἶδε τὸν
Κορδοβαῖον νὰ νάβαλινῃ εἰς μίαν καρέκλαν
καὶ νὰ φωνάζῃ, δείχνων τὴν πρώτην
εἰκόνα μὲ τὸ μαστοῦνι του :

— Σὲ θάντε πὰρ τσίνκο πέζος ! ντί-
ἐξ πέζος !.. θέντε !.. θέντε !.. θέν-
τε ! (Δηλαδή ; Αὐτὸ πωλήτοι γιὰ πέντε
πέζος !.. δέκα πέζος ! εἴκοσι !.. εἴκο-
σι ! εἴκοσι !)

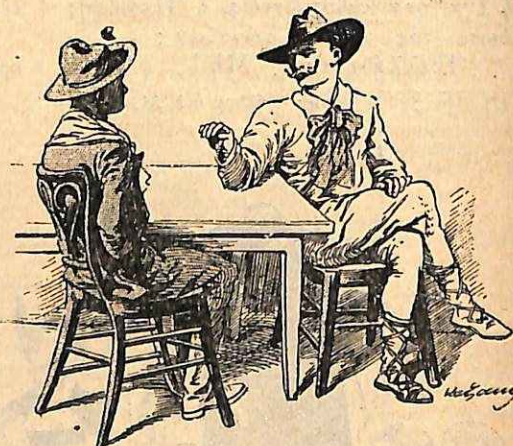
— Τριάντα ! ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος μεγα-
λέμπορος.

— Σαράντα ! ἐφώναζε μία κυρία.

Καὶ οἱ ἄριθμοι ἐπιπτον βροχηδόν.

Ὁ Ταμίας τοῦ Πανεπιστημίου, ἐπι-
θυμῶν νὰ μὴ διασπαρῶν εἰς τὴν πόλιν
τὰ πορτραῖτα πού ἐσαῦρίζαν τοὺς κ. κ.
καθηγητὰς, προσέφερε πάντοτε τὰ πε-
ρισσότερα. Καὶ τὰ τέσσαρα πρῶτα κατε-
κυρώθησαν εἰς αὐτόν. Τὰ ἐξεκάρφωσαν
ἀμέσως καὶ τὰ παρέδωκαν εἰς τὸν κ.
Ταμίαν, ὁ ὁποῖος τὰ ἐστειλεν εἰς τὸ σπί-
τι του μ' ἓνα ὑπρέτην.

Ἐπὶ μίαν ὥραν ἐξηκολούθησεν ἡ πα-
ράδοξις αὐτῆς δημοπρασίας. Τὸ πλῆθος
τῶν περιέργων εἶχεν αὐξήσῃ κ' αἱ εἰκό-
νες ἐπωλοῦντο εἰς μεγάλας τιμὰς. Ἐνῶ
δὲ ὁ Ραοῦλ παρηκολούθει εὐχαριστημέ-
νος τὴν δημοπρασίαν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ
καὶ τὸ ἀποτέλεσμα, διότι δὲν ἐννοοῦσε
καλὰ τὴν γλῶσσαν, ἀπεσπάσθη ἔξαφνα
ἀπὸ τὸ πλῆθος ὁ πανταχοῦ παρὼν προ-
στάτης του, τὸν ἐπλησίασε χαρούμενος
καὶ τῷ εἶπε :

«Ὁ δὸν Κάρλος τὸν διέκοψε...»

— Πονηρὸς πού εἶσαι ! κατέφαρος !..

— Γιατί ; ἠρώτησεν ὁ Ραοῦλ.

— Γιατί μ' ἓνα συμπάρο σκοτώνεις δύο
τρογόνια ! τῷ ἐξήγησεν ὁ ἀγαθὸς ἄθ-
δᾶς. Ὅχι, μόνον ἐκδικεῖσαι τὸ Πανεπι-
στήμιον, ἀλλὰ καὶ πωλεῖς τὰς εἰκόνας
σου εἰς μεγαλτέραν τιμὴν ἀπὸ ἐκείνην
πού θὰ σοῦ ἐπλήρωνεν αὐτό,

— Καὶ ποῖος πταίει ; ἔκαμεν ὁ Ρα-
οῦλ.

— Πταίει ὁ Ταμίας, ὁ σενιὸρ Μενδὲς,
ἐξηκολούθησεν ὁ πάτερ Ἰωσήφ. Αὐτὸς,
ἀπὸ φόβου μὴ ζητήσῃς πολλὰ, συνεβού-
λευσε τὸν κ. Πρύτανη νὰ μὴν ἐπαινῇ τὸ
σὺν τὰς εἰκόνας σου, ἀλλὰ νὰ προσπι-
θῇ : ἀπεναντίας ὅτι δὲν τοῦ ἀρέσουν καὶ
ὅτι δὲν τὰς θέλει. Ἔτσι ἤλπιζαν ὅτι θὰ
τοὺς τῆς ἔδινες χάρισμα, γιὰ ἓνα κομμά-
τι ψωμί. Ἀλλὰ εἶσαι πονηρὸς ἐσὺ, μικρὲ
Γάλλε !

Ἐν τῷ μεταξὺ, ἡ δημοπρασία ἐξηκο-
λούθει. Ὁ μεγαλέμπορος, ἀπὸ τῆς φω-
νῆς, εἶχε δραχνιάσῃ. Ἀλλ' ἔμενεν ἀκό-
μη καὶ ἡ τελευταία εἰκὼν, τὸ πορτραῖτο
τοῦ κ. Πρυτάνεως. Αὐτὸ ἔφθασε νὰ πω-
λῇθῃ διακόσια ὀγδόντα πιάστρα καὶ κα-
τεκυρώθη, ὅπως καὶ τὰλλα, εἰς τὸν κ.
Ταμίαν τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἐταλίσαν ! Ὁ μεγαλέμπορος, ὁ ὁ-
ποῖος ἐννοοῦσε νὰ ἐκπληρώσῃ ὅλα τὰ
καθήκοντα τοῦ κήρυκος, ἐπλησίασε μετ'
ὀλίγον τὸν Ραοῦλ, κρατῶν ἓνα δίσκον
γεμάτον νομίσματα καὶ χαρτονομίσματα.

— Ὅριστε ! εἶπεν ἄλλος εἰς τὸν μι-
κρόν. Εἶνε παραπάνω ἀπὸ χίλια πεντα-
κόσια πιάστρα !

Καὶ σκυπίζων τὸν ἰδρώτα τοῦ μετώ-
που του, προσέθεσε :

— Ἔσκασα ! χαῖρω ὅμως, γιατί ἔκα-
μα τὸν σενιὸρ Μενδὲς νὰ λυσσάζῃ.

Ὁ Ραοῦλ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ἐγγίσῃ
ἐκεῖνα τὰ χρήματα. Ἀλλ' ἐπενέβη ὁ
πάτερ-Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος τὰ ἐπῆρε, τὰ
ἐμέτρησε, τὰ ἐτύλιξε καὶ, παραδίδων
αὐτὰ εἰς τὸν προστατευόμενόν του, τῷ
εἶπε :

— Εἶνε τρεῖς χιλιάδες φράγκα, παιδί
μου ! Μπορεῖς νὰ καυχᾶσαι, ὅτι ξέρεις
νὰ κάνῃς τῆς δουλειῆς σου καλὰ.

«Τρεῖς χιλιάδες φράγκα ; ἐσυλλογίσθη
ὁ Ραοῦλ. Ἐκέρδισα τρεῖς χιλιάδες ;...
Μὰ τότε εἶμαι πλούσιος ! πλούσιος !..»

Ἐκάθησαν καὶ οἱ τρεῖς, νὰ πιοῦν μίαν
κοπιλλίαν σαμπάνια, τὴν ὁποίαν, κατὰ
συστασιν τοῦ ἀββᾶ, προσέφερεν ὁ Ραοῦλ
ἀπὸ τὰ κέρδη εἰς τὸν εὐεργέτην του με-
γαλέμπορον. Καὶ τὴν ὥραν πού ἐχωρί-
ζοντο, ὡς νὰ τοῦ ἦλθε μία ὕψιμος τύφισ,
ὁ μικρὸς ζωγράφος εἶπεν εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ
πάτερ Ἰωσήφ :

— Αἰδεσιμώτατε, ἂν ἰδῇτε τὸν κ. Τα-
μίαν, πητέ του ὅτι, ἂν θέλῃ, μπορῶ νὰ
σβύσω τὰ χαϊδουρινὰ αὐτὰ.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ο ΠΑΡΙΣΙΝΟΣ ΓΚΩΣΟΣ

Νέαι γνωριμίαι

Ἀπὸ τὴν ἐσπέραν τῆς περιφύμου δη-
μοπρασίας, ὁ Ραοῦλ ἔγεινεν εἰς τὸ ξενο-
δοχεῖον Σαιν-Μαρτέν πελάτης σπουδαῖος.
Εἶχε δύο πράγματα, πού ἄλλοι ἄνθρω-

ποι, ἀγωνίζονται ματαίως νὰ ποκτήσων
εἰς ὅλην τὴν τὴν ζωὴν : Πλοῦτον καὶ
δόξαν.

Εἶδαμε πῶς ἐκέρδισε διὰ μιᾶς τρεῖς
χιλιάδας φράγκα, ποσὸν τὸ ὅποιον οὐ-
δέποτε ἐτέλμησε νὰ ὀνειρευθῇ. Ἐκτὸς
τούτου, ἡ εἰδήσις τῆς ἐκθέσεως καὶ τῆς
δημοπρασίας εἶχε διαδοθῇ εἰς ὅλην τὴν
πόλιν καὶ πολλὰ πλούσια οἰκογένειαί,
ἐπιθυμοῦσαι νὰ γνωρίσουν τὸν μικρόν
Γάλλον, τῷ ἔγραψαν παραγγέλλουσαι
διαφόρους εἰκόνας.

Ἀλλ' ὁ Ραοῦλ δὲν εἶχεν ἀκόμη ὄρεξιν
νὰ ἐργασθῇ συστηματικῶς ὡς ζωγράφος.
Πρὸς τὸ παρὸν, κατεγίνετο νὰ ἐξοδεύῃ
τὰ χρήματα πού ἐκέρδισεν, ἱκανοποιῶν
κάθε του ἐπιθυμίαν. Ἀλλως τε δὲν τῷ
ἔλειπαν αἱ εὐκαιρίαι. Καθημερινῶς ἤρ-
χοντο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἄνθρωποι, προ-
τείνοντες εἰς τὸν μικρόν Γάλλον νάγορά-
σῃ φορέματα, κοσμήματα, φωνογράφους,
ἀκούη καὶ οἰκόπεδα, ἀκόμη καὶ κτήματα
μικρὰς ἀξίας σήμερον, τὰ ὁποῖα μετὰ δι-
ετῇ καλλιέργειαν θὰ τὸν ἐπλούτιζαν.

Ὁ Ραοῦλ δὲν ἔμενεν ἀσυγκίνητος ἐ-
νώπιον τοιούτων προσφορῶν. Καὶ ἂν ἀ-
πεποιθῇ τὰ κτήματα καὶ τοὺς φωνο-
γράφους, δὲν ἤμπορεσεν ὅμως νάντιστα-
θῇ εἰς τὸν ἔμπορον, ὁ ὁποῖος τῷ ἐπρότει-
νεν ἓν ὠραῖον ἄλογον, σελλωμένον πολυ-
τελῶς, καὶ κατὰ θαυμάσια ὄπλα : ἓνα κυ-
νηγετικὸν τυφέκι, ἓνα ρεδόλφερ καὶ ἓνα
μαχαίρι μὲ ἀσημένιαν λαβήν.

Μὲ τὰ ἀπαραίτητα αὐτὰ ἐφόδια, ὁ Ρα-
οῦλ ἐπερίμενε τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ κάμῃ
μίαν ἐκδρομὴν εἰς τὰ περίχωρα. Ἀλλὰ
μόνος του δὲν ἐτολμοῦσεν, οὔτε ὁ φίλος
του ἀββᾶς ἦτο κατάλληλος διὰ νὰ τὸν
συνδεύσῃ.

— Καλλιτέρα θὰ ἔκαμνες, τὸν ἐσυμ-
βούλευσεν ὁ προστάτης του, ἂν ἀγόραζες
μὴ καλὴ φορεσιὰ καὶ ἂν ἐπήγαινες νὰ
ἐπισκεφθῇς τὰς καλὰς οἰκογενείας πού
σοῦ ἔγραψαν διὰ νὰ σοῦ προσφέρουν ἐρ-
γασίαν. Τί τὰ θέλεις τὰ πολυτελέματα ἐν
καιρῷ εἰρήνης ; Γκώσος θὰ γίνῃς ἢ
καλλιτέχνης ;

Ἀλλ' ὁ Ραοῦλ δὲν ἤκουε τὰς φρονίμους
συμβουλὰς. Αὐτὸς ὀνειρευέτο τώρα κί-
μπερ, ἐκδρομὰς, περιδείας, κ' ἐξήτοῦσε
νὰ γνωρίσῃ κανένα ἀπὸ τοὺς λεγομένους
καποτὰ, ἐπιστάτας εἰς τὰς ἐσπᾶν-
τσιὰς τῶν περιχώρων, οἱ ὁποῖοι ἤρ-
χοντο εἰς τὴν Κορδόδαν τὰς Κυριακάς
καὶ ἔπιναν εἰς τὸ μπάρ τοῦ ξενοδοχείου
Μίαν ἡμέραν, ἡ τύχη εὐλόγησε τὰ σχέ-
διά του. Ἐπιστρέφων ἀπὸ περίπατον ἀνὰ
τὴν πόλιν, εἰσήλθε νὰ πηρῇ ἓνα ποτήρι
εἰς ἓνα ζυθοπωλεῖον τοῦ πάγκου Κρου-
ζόλ.

Πρὸ τῆς θύρας αὐτοῦ τοῦ καταστήμα-
τος, εἶχον ἰδῇ δύο ἄλογα μὲ σέλλας ἀπὸ
προβιὸν καὶ μὲ λάτζος εἰς τὰ κα-
πούλια, τὸ ὁποῖον ἐμαρτύρει, ὅτι ἀνήκον
εἰς γκώσους.

Εἰς τὴν αἵθουσαν, τρεῖς ἡλιοκαεῖς ἄν-
θρωποι, Ἰνδοὶ μιγάδες, ἐπαίξαν χαρτί·
μ' ἓνα ξανθὸν νέον, ὁ ὁποῖος ἐκίνησεν ἀ-
μέσως τὴν προσοχὴν τοῦ Ραοῦλ.

Ἐφάνετο χωρικός, ἀλλὰ εἶχε καὶ τρό-
πους ἀνθρώπου τῆς πόλεως. Εἶχε συμ-
παθῆ, ἀνοικτὴν φουσιονωμίαν, μὲ ξανθὰ
μουστάκια ἀνυψωμένα ἀλὰ μουσκα-
τάρ, κ' ἐφοροῦσεν ὑποκάμισον ἀπὸ λε-
πτὴν μπατίσταν, λευκὸν πανταλόνι τῆς
καβάλλας καὶ ὑποδήματα μὲ σχοινιά, πού
ἐφθάναν ὡς τὸ μέσον τῆς κνήμης.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΗΣ ΦΩΛΗΣ

Τὴν ἔρημην θὰ ψάλλω
φωλὴ πού τὴν ἀφήκαν
Καὶ φύγαν σ' ἄλλους τόπους,
μεγάλοι καὶ μικροί.
— Τὴν κατοικίαν πού ἡ Ἀγάπη
ἔνα καιρὸ εἶχε κτίσει
Καὶ τὴν ἀφίνει τώρα
ἔρημην καὶ θλιβερήν.

Χαϊδευτικά τ' ἀγέρι
τὴν ἐδρρολογοῦσε
Καὶ τὰ φτερά τῆς αὐρας
τὴν ἀγγίζαν γλυκά,
Τὸ καλοκαίρι ἡ μπόρα,
διαβλίνοντας σιμὰ τῆς,
Τὴν ἔφτανε μὲ δάκρυα
παραπονετικά.

Τὰ κλώνια πού τὴν σκέπαν
(κ' ὅμως τῶν φωληχσμένων
γραφτὸ νὰ σταμπήσουν
δὲν ἦταν τῆς φυγῇ)
Ἀπλώσαν χάμου φύλλα
κιτρινομαραμένα.
— Ὁ πόνος κ' ὄχι οἱ πάγοι
τὰ σφύριξαν στὴ γῆ.

Ἰστέρα κ' ἡ ἀρχὴν,
ἡ ἐκκοσμημένη ὕφαντρα,
Μὲ νεραϊδοπλεγμένο
τὴν σκέπασε πανί,
Θέλοντας γιὰ νὰ διώξῃ
τὲς θλίψεις καὶ τοὺς πόνους
Μακριὰ ἀπὸ τῆς φωλίσσας
τὴν ἔρημην κ' ἀφαντή.

Κ' ἀφοῦ στὰ πρῶτα χρόνια
τοῦ τραγουδιοῦ ἦταν λίγνο
Κ' ἀφοῦ τραγουδία ἐσοῦντα
κάθε βραδὺ κ' αὐγὴ,
Ἐνα τραγοῦδι τώρα
κ' ἐγὼ θὰ τῆς χάρισω
Ποῦ μέσα ἀπὸ μίαν ἔρημην,
φτωχὴ καρδίαν θὰ βγῇ.

Τὴν ἔρημην θὰ ψάλλω
φωλὴ πού τὴν ἀφήκαν
Καὶ φύγαν σ' ἄλλους τόπους,
μεγάλοι καὶ μικροί,
Ποῦ τὴν ἀφήξῃς ἀκόμη
κ' ὁ κτίστης τῆς, ἡ Ἀγάπη,
Καὶ πᾶσι οὐρανούς ἄλλους
καὶ μακρυνοὺς νὰ βρῇ.

(Κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν τῆς Ἀμερικανίδος
ποιητρίας Edith M. Thomas)

Νέα Ὑόρκη

Δ. Ε. ΒΑΛΑΚΟΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Ὁ Βωτιέ καὶ ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἐκράτουν μὲ κόπον τὰ δάκρυά των.

Συγγρόνως ὁ μαρκήσιος ἐσηκώθη καὶ ἀπεσύρθη ἀποτόμως εἰς τὸν κοιτῶνά του.

—Ὁ δυστυχὴς! ἐψιθύρισε ὁ Βωτιέ. Πόσο θὰ υποφέρῃ!..

—Τὸν λυποῦμαι μ' ὅλη μου τὴν καρδίαν! ἀνέκραξεν ὁ Μωρίς, κι' ἀμέσως θὰ προσπαθῶ, γιὰ τελευταία φορά, νὰ νικῶμαι τὸν «Ρ». Θὰ τοῦ μιλήσω καὶ ἴσως...

Ἀλλ' ὁ νέος δὲν ἐπρόφρασε νὰ τελευτήσῃ. Ἠκούσθη τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου καὶ τρέξας, ἤρπασε τὸν ἀποδέκτην.

—Αὐτὸς εἶνε, ἐψιθύρισε, εἶνε ὁ «Ρ»... θέλει νὰ μιλήσῃ εἰς τὸν μαρκήσιον...

—Πές του ὅτι ὁ μαρκήσιος ἐξῆλθε καὶ ρώτησέ τον τί θέλει νὰ τοῦ τὸ πού-

ῆμπορὺς νὰ παρακολουθῇ ἀπαράτῃ-ρητος τὸν ἐχθρόν.

Με ὅλην τὴν πλαστὴν γενειάδα, ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὸν «Ρ», διότι αὐτὸς, ὁ Μωρίς, τὸ ἤξευρεν ὅτι θὰ τὸν εὕρισκεν ἐκεῖ, ἐνῷ ὁ ἄλλος ἦτο ἐντελὼς ἀνύποπτος.

—Ὅταν εἶδεν, ὅτι ὁ μαρκήσιος δὲν ἤσχετο, ἐσυλλογίσθη, ὅτι ὁ θυρωρὸς τοῦ Βασιλικοῦ Ξενοδοχείου, εἰς τὸν ὅποιον ἐφροντάζετο ὅτι εἶχε τηλεφωνήσῃ χθές, δὲν θὰ μετέδωκε διόλου τὸ τηλεφώνημα ἢ θὰ εἶπε ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, καὶ ἦτοίμασθη νὰ ἐπιστρέψῃ ἡσύχως.

Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ τὸν εἶδε νὰ σταματᾷ μίαν στιγμὴν καὶ νὰ ἐρωτᾷ ἕνα πόλισμαν—τί θράσος!—ποῖον δρόμον ἐπρεπε νὰ πάρῃ.

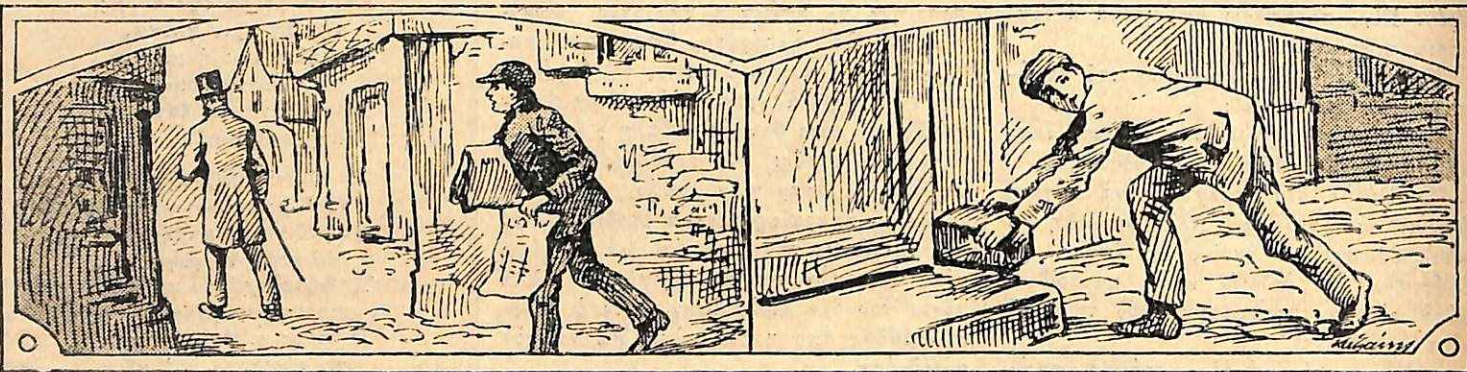
Ὁ δρόμος πού τῷ ἐδείξεν ὁ πόλισμαν δὲν θὰ ἐφάνη εἰς τὸν λωποδύτην μακρὸς, διότι δὲν ἐπῆρεν οὔτε ἀμάξι, οὔτε τράμ. Πιζζὸς, διέσχισε τὸ Στράνδ ἀκολουθούμενος, ἐνδεῖται, ὑπὸ τοῦ Μωρίς, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ φοβερόν Οὐέσπ, ὅπου ὁ νεαρὸς ντέτεκτιβ δὲν ἐ-

τὸ μέρος, εἰς τὸ ὅποιον ἐπήγαινε ὁ κλέπτης, δὲν ἦτο παρὰ τὸ περιφρονεῖται τοῦ Σίμωνος, τὸ ὑπόγειον τοῦ ὁποῖου ἐθεωρεῖτο ἀπαράβιαστον, ὡς εἶχεν εἰπῇ εἰς τὸν «Ρ» ὁ φίλος του ὁ δικηγόρος.

Τὸ θησαυροφυλάκιον αὐτὸ ἦτο γνωστὸν μεταξὺ τῶν λωποδυτῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα «τὸ ὑπόγειον τοῦ Σκυλοκέφαλου», διότι Σκυλοκέφαλος ἦτο τὸ παρατσούκλι τοῦ Σίμωνος, τοῦ φοβεροῦ του ἱδιουκάτου.

Οὐδέποτε ἠκούσθη νὰ ἐρριψοκινδυνεύσῃ ἡ Ἀστυνομία εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα διὰ τοῦτο τὸ ἄσυλον ἐθεωρεῖτο τόσον ἀσφαλές, ἀσφαλέστερον καὶ ἀπὸ τὰ θησαυροφυλάκια τῆς Ἀγγλικῆς Τραπεζῆς, ὅπως εἶχεν εἰπῇ ὁ δικηγόρος.

Σίμων ὁ Σκυλοκέφαλος ἦτο ὁ τριμερώτερος κακούργος τῆς συναιτίας. Ἡ διεύθυνσις τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου δὲν ἠγνόει ὅτι τὸ ὑπόγειόν του ὑπερησπίζετο ὡς ἀληθὲς φρούριον. Ἐλεγχαν μάλιστα ὅτι εἶχε πολυπλόκους μηχανισμούς, ὡς ἐκείνους πού βλέπομεν

με μείζ! τοῦ ἐσφύριξε σιγὰ ὁ Βωτιέ.

Ὁ Μωρίς ὑπνέουσε καὶ μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, ἀφίνων τὸ μηχανήμα, εἶπεν εἰς τὸν πρώην προϊστάμενόν του:

—Τὸ ἐδῶς εἶνε ἄρα ραντεβού. Γνωρίζω τὸ μέρος καὶ θὰ πάω ἐγὼ, κύριε Βωτιέ. Θὰ πάω μόνος μου, ὁλομόναχος, γιατί αὐτὸ πού θέλω, δὲν εἶνε νὰ πέσῃ ὁ «Ρ» στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας. Θὰ τὸν ἀκολουθῶ μόνον, γιὰ νὰ μάθω πού ἔχει κρυμμένα ἐκεῖνα τὰ γράμματα. Ἐπειτα βλέπομεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'.

ΤΟ ΥΠΟΓΕΙΟΝ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΚΕΦΑΛΟΥ

Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἔκρινεν ὅτι ὑπεσχέθη. Τὴν ἐπαύριον εὕρισκετο εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως.

Ἐλθε μόνον τὸ προφυλακτικὸν μέτρον νὰ ἐφοδισθῇ μὲ μερικὰς ἐφημερίδας, νὰ σηκώσῃ τὸν γιαντὶν τοῦ σακκαίου του καὶ νὰ φορέσῃ, γυμνὸν ὡς τὰ μάτια, ἕνα καπέτον. Ἐτοίμοις ὄμοιαζε με τοὺς μυρίους ἐφημεριδοπώλας πού γυρίζουν τοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου καὶ

βράδυνε νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ὁ «Ρ» ἐπήγαινε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ Οὐέσπιγ κ.

—Αὐτὸς μὰς ὑπόσχεται μερικὰς ἀκόμη περιπετειάς, ἐσυλλογίσθη ὁ φίλος μας' ἀλλὰ δὲν πειράζει! τὰ καλά κόποις κτύνται!..

Ἀλλ' ἡ δυσκολία τοῦ νὰ παρακολουθῇ ἀπαράτῃρητος τὸν κλέπτην ἠῤῥα-νεῖν ἐδῶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, καὶ ὁ Μωρίς, μετὰ τὴν δέσμευσιν τῶν ἐφημερίδων ὑπὸ μάλης, ἐφοδεῖτο ὅτι κάποτε θὰ ἐστρέφετο ὁ «Ρ» καὶ θὰ τὸν ἀνεγνώριζε.

Ἐξάφνα ἤρχισε νὰ βρέχῃ ραγδαίως. Ἡ βροχὴ αὕτῃ ἀπρησχόλησε τὸν κλέπτην, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπρόσχε πλεόν παρὰ νὰ πηγαίῃ τοῖχο-τοῖχο, ὥστε νὰ βρέχεται ὅσω τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον.

Ὁ Μωρίς ἐξεδίπλωσε μίαν ἐφημερίδα καὶ τὴν ἐκρατοῦσεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, ὅπως εἶχεν ἰδῇ πολλὰκις νὰ τὸ κάμνουν οἱ ἀληθινοὶ ἐφημεριδοπῶλαι. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν ἐπροφυλάσσετο μόνον ἀπὸ τὴν βροχὴν, ἀλλ' ἐσκέπαζε καὶ τὸ πρόσωπόν του.

κάτωθεν τῆς σκηνῆς τῶν μεγάλων θαλάμων, καὶ ὅτι κάποιος ντέτεκτιβ, πού ἔλαβε τὴν τὸλμην νὰ εἰσέλθῃ μίαν νόκτα, ἐξηφανίσθη ὡς διὰ μαγείας εἰς μίαν καταπακτήν. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ ντέτεκτιβ ἐκεῖνος οὐδέποτε ἐπανήλθεν ἀπὸ τὴν τολμηράν του ἐκδρομὴν.

Κ' ἐπεχείρησαν μὲν οἱ φίλοι του νὰ πολιιορκήσουν τὸ σπῆτι τοῦ Σκυλοκέφαλου, ἀλλὰ μετὰ πολιορκίαν πέντε ἡμερῶν, καὶ ἀφοῦ ἐπληρώθησαν πέντε-ἕξ ἀπὸ αὐτοὺς, ἐπέστρεψαν χωρὶς νὰ ἀλίσουν τὸ φρούριον.

Δὲν κατώρθωσαν μάλιστα οὔτε νὰ νικαλῶσιν ἀπὸ ποῖον μέρος εἰσέρχοντο εἰς τὸ ὑπόγειον. Καὶ ἐπεκυρώθη ὁ θρύλος, ὅτι ἡ μυστικὴ του θύρα ἦτο διὰ τῆς ἀπαγγελίας κάποιας μαγικῆς φράσεως ἀπράλληλκτα ὅπως τὸ σπῆλαιον τοῦ Ἀλῆ-Μπαμπᾶ τοῦ παραμουθίου! Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς κάθε θρύλον ὑπάρχει δόσις ἀληθείας, δὲν ἐξήρετο τοῦ κανόνος οὔτε τὸ ὑπόγειον τοῦ Σκυλοκέφαλου.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

ΤΟ ΜΑΡΜΑΡΟ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 247)

—Φίλιππα δὲ σὲ λένε καὶ σένα, παιδί μου; τοῦ φωνάζει. Σὰν τὸν ἄλλον τὸν μακαρίτη τὸ Μακεδόνα εἶσαι καὶ σὺ πού δὲν ἄφηκε κοσμάκη στὴν ἡσυχία του. Ποῦ τοὺς πᾶς, μωρέ, τέτοια ὥρα αὐτοὺς τοὺς συμμάχους; Καμιά "Ολυμπία θὰ ρημάξῃ... καμιά ξένη ἀγλαδιά;...

Ὅταν λέγαμε τὴν ἐννοίαν ἀπὸ τὸν Δημοσθένη στὸ Σχολεῖο, ὁ Μάρκος ἦταν ταχὺ καὶ ἀκριβὴς μας. Ὅπως ὁ Δημοσθένης λοιπὸν, δὲ χόνευσε κι' ὁ Μάρκος τὸ Φίλιππο τὸ Βασιλεῖα τῆς Μακεδονίας, τὸν ἀλιτῆρι, ὅπως ἔλεγε, πού γι' αὐτὸν τὸν λένε κι' οἱ Βούργαροι δικό του, γιατί τοὺς ἔμοιαζε στὴν καταργαρία. Ὅσο γιὰ τὸ δικό μας τὸ Φίλιππο, ὁ Μπαρμπούνης πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ τὸν πληρώσῃ γιὰ καλά, γιατί δὲ χάριζε κάστανά.

—Βέβαια! τοῦ λέει, χαμογελάς. Μήνα θα σὲ φάῃ, ἢ συλλογὴ γιὰ τὴν πόρεσί σου; Ἀε εἶνε καλά ὁ πατέρας σου. Τί σὲ μέλει σένα; Λάδι βρέχει, κάστανά χιονίζει. Μὴν τὸ πάρα πέρνεις καὶ τόσο πολὺ ἀπάνω σου, παιδί μου, γιατί ἔμαθες πέντε γράμματα! Ἀκόμη τρῶς ἔτοιμα, δὲ φύλαξες ἀκόμη σπῆτι. Ὁ ψυχρογῖός μου ὁ Σταύρος, δέκα χρόνων παιδάκι, πού στριφογυρίζει ξυπόλυτος ἀπάνω στὸ χάλκινο, βγάζει τὸ ψομί του καὶ προσταίνει καὶ τὴ μένα του. Ἄν ρωτᾷς κι' ἀλλ' ἐξαινάδα, καλλιγώνει τὸν ψύλλο. Νὰ πιστῆς κι' ἐνὶ ἀπὸ δουλιὰ καὶ τότε νὰ σ' ἰδῶ.

Ἦλθε κι' ὁ Νίκος ἀπάνω στὴν ὥρα νὰ ξεγλυτώσωμε ἀπὸ τὸ Μάρκο, καὶ κινήσαμε γιὰ τὸ Παλαιοχώρι.

Μία ὥρα τὸ κάναμε ὅσο νὰ φτάσωμε. Οἱ πανηγυριῶτες ξαπλωμένοι στὰ χορτάρια γύρω στὴν ἐκκλησίαν, χόρταναν τὸν ἴππον τους μὲ τὸ ψιλὸ τὸ ἀεράκι πού κατέβαινε ἀπ' τ' ἀντικρινὸ βουνὸ τὸ Περυστέρι, κι' ἐμεῖς σκοντάφταμε στὰ κεφάλια καὶ στὰ πλάτες τῶν κοιμισμένων καὶ ψάχναμε στὰ θεοσκότεινα μὲ τὰ πόδια νὰ βροῦμε καμιά ἄδεια ἄκρη νὰ τὸν κλέψωμε λιγάκι.

Μὲ τὰ πολλὰ πείσαμε σὲ μιά γωνιά κι' ὅσο νὰ σιγυριστῶ, οἱ σὶντροφοί μου ἄρχισαν τὸ ροχάλισμα.

Ἐγὼ ἀλόμεινα ἄιπνος. Ἐκεῖ πού ἔπασα ἐννοίωσα πὼς μιά πλάκα στηλωμένη στὴ γῆ, μοῦ σούβλιζε τὰ πλευρά καὶ δὲν ἄρχισα νὰ καταλάβω πὼς στὸ προσωρινὸ κρεβάτι μου εἶχε ἄλλος μεγαλύτερα δικαιώματα ἀπὸ μένα καὶ τὴν κατοχὴν αὐτὴν ἀμνημονεύτα χρόνια. Εἶχα ξαπλωθῇ ἀπάνω σ' ἕνα ἀπ' τοὺς πολλοὺς ἐκεῖ γύρω τάφους.

Ἐτοί εἶνε, σκέφτηκα, σὲ παιδιμένο χωριὸ σὰν ξενιχτᾶς ποιοὶ θὰ σὲ δεχτοῦν; Οἱ νεκροί. Καὶ νὰ! ὅσοις ἡ τενηλίνα πού μοῦ μοσχοβόλησε ἀνάμεσα στὰ χορτάρια τὴ στιγμὴ πού πλάγιασα, μὲ φάνηκε πᾶ πὼς μύριζε σὰ λιβάνι, κι' ἕνας ἄλλος γαίωνης π' ἀκούωνταν ξέμακρα δὲ λύγγιαζε σὰν ἐκεῖνος στὸν πλάτανο,

π' ἀκούσαμε προτῆτερα: αὐτὸς μυριολογῶσε.

Ἐτοί ἄρχισε νὰ ταξειδεύῃ ὁ νοῦς μου στὴ θλιβερὴ ἱστορία τοῦ Παλιοχωριοῦ ὅπως μοῦ τὴν ἔλεγε ἡ Κυραμένα μου καὶ συλλογίστηκα πὼς ἔπαιξε μιά φορὰ καὶ σ' αὐτὰ τὰ χορταρισμένα ὀσάδια χαροῦ-μενὴ ἢ ζοῇ, καὶ σὰν αἶριο πού εἶχαν τὸ πανηγύρι τοὺς θὰ χόρευαν ἕναν καιρὸ ἐκεῖ γύρω τὰ λεβεντόπουλα κι' οἱ χαμηλομάτες κοπέλες, ὅλα τὰ νεῖατα τοῦ οἰμαγμένου χωριοῦ καὶ θὰ κνηγιώνταν ἀπ' τὴ χαρὰ τους σὰ σβοῦρες τὰ λιανόπαιδα ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σκέλια τῶν πατεράδων.

Καὶ τί ἄμωρο τότε πού εἶχαν οἱ κακομοῖροι Παλιοχωριῖτες! Σώζονταν χορταριασμένες οἱ βούσσες του ἀκόμα, καὶ δάκρυζαν ἀπ' ὀλίγο νεράκι σὰν νὰ κλαίγα-νε κι' αὐτὲς τὰ χαντακωμένα τὰ κοριτσάκια πού πῆγαιναν τότες τρεχάτα κάθε σου-ρούτωμα νὰ γεμίζουν τὲς στάμνες τους.

Καὶ τί δὲν εἶχαν οἱ Παλιοχωριῖτες; Ἀμῆλια ὅλο μὲ κλήματα διαλεχτά, χω-

ράφια ξεριζὰ καὶ ποτιστικὰ γιὰ προῖμους καὶ ὀψιμῆς, βοσκοτόπια χειμωνιάτικα στὴν ποταμιά, καλοκαιρινὰ στὰ ριζοβού-νια, τὰ ἱππάρ τους πρῶμα, ὅχι σὰ στὰ χωριὸ πού χορταίνουν καὶ τὰ γαϊδουρία σὰν ὀρμαίζουν.

Ὅλα κι' ὅλα, μὰ τὸ πὺξ ἡλεντὸ τότε γιὰ μένα, ἦταν πού εἶχαν οἱ μακαρίτες ἐκεῖνα τὰ λαχταριστὰ καὶ καλοπίνερα κνηγία τόσο σιμὰ τους, μπροστὰ στὰ πόδια τους.

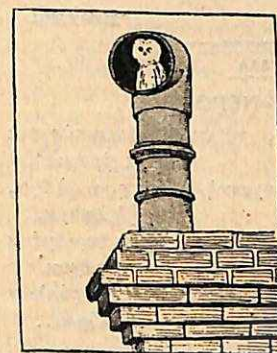
Ἐγὼ εἶχα πάρη κι' ἀπὸ τὸν πατέρα μου κι' ἀπ' τὸ Λάρισσο δυὸ χρόνους μπροστή-τερα τὴν ἄδεια τοῦ κνηγιού, χωρὶς χαρ-τόσημο κηλῶς, κι' ἦμουν δὲ τότε κνηγὸς μὲ τὰ ὅλα μου. Ἐτοί τὸν ἤξερα τὸ τόπο μὲ τὴν παιδιὰ, κάθε γιορτὴ ἐκεῖ πελαγοῦ-σα, καὶ μὴ πού λογάριζα ὅλα τὰ καλὰ πού εἶχαν οἱ Παλιοχωριῖτες, πὼς νὰ ξε-χνούσα τὰ κωνινὰ κνηγία τους, π' ἂν τὰ εἶχα ἔτσι στὸ χωριὸ μου θὰ κνηγιόυσα καὶ τὲς καθημερινές;

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΔΑΜ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἀπόδοσις φωλεᾶ.

Ἐν εἰδοσγλα-κὸς, τὸ ὅποι-ον λέγεται κινκάρη. Τὸ πτηνὸν τοῦτο προτιμᾷ συ-νήθως μέρη ἡσυχὰ καὶ ἐ-ρμη. Ἐν τοῦτοις ἢ γ' λαὸς ποῦ βλέπετε εἰς

τὴν εἰκόναν ἔκρινε τὴν φωλεάν τῆς ἐπὶ τῆς στέγης μιᾶς οἰκίας, εἰς τὸ κέντρον τῆς ἀγγλικῆς πόλεως Κew.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α'.) Μαγικὴ Εἰκὼν

Τρεῖς λωποδύτες ἐκνηγιόυσα καὶ κάπου ἐδῶ ἐκρύβοντο. Ποῦ γὰρ εἶνε;

Τέχνασμα (μὲ τὴν λύσιν του)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ π. Π.

Ζητοῦμεν ἀπὸ τινα νὰ βάλῃ μὲ τὸν νοῦν του ἕνα ἀριθμὸν (π. γ. 12). Ἐπειτα τοῦ λέγομεν νὰ τὸν διπλασιάσῃ

(12X2=24) καὶ νὰ προσθήσῃ 4 (24+4=28) τὸ ἀθροισμα νὰ πολλαπλασι-άσῃ ἐπὶ 5 (28X5=140) καὶ εἰς τὸ γινόμενον νὰ προσθήσῃ 12 (140+12=152) καὶ τὸ ὅλον νὰ πολλαπλασιάσῃ ἐπὶ 10 (152X10=1520). Ἐπειτα ν' ἀφαιρέσῃ 320 (1520-320=1200) καὶ νὰ διαγράψῃ τὰ δύο τελευταῖα ψηφία (00). Ὁ ἐναπομένων ἀριθμὸς εἶνε ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἔδωκε μὲ τὸν νοῦν του (12).

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ Κούλας Α. Κουταρίνη

A	ME	XIA	ME	A
ME	ΓΑ	I	ΛΑ	NE
NEYΣ	ΔΟ	ΜΝΩΝ	ΟΣ	ΛΕΥΣ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ ποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα τεσσάρων δημοτικῶν ἡρώων.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομυθεῖς

Ἀστεῖα παροράματα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τοῦ 1913

- 1.—Le printemps et la saison des pleurs.
- 2.—Montgolfier inventa les vallons.
- 3.—La locomotive s'est arrêtée fausse de sapeur.

Ἀδύσεις τοῦ 30οῦ φύλλου

α'.) Ὁ δολιχὸς εἰς τὸν ἀριστερόν ἀγ-κῶνα τοῦ Ἀλπινιστοῦ, φαίνεται ἂν ἡ εἰκὼν ἀνατραπῇ. —β'.) Ρόδον, κρίνον, λεί-ριον, γὰζιζα, ἴον. —γ'.) Orange (or, ange.)

Ἰδε τὸν Ὀ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τοῦ, Καρ. Β'

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

Ζέστη! ζέστη! ξέφθασε τὸς 43 θα-
θμοὺς, θοὲ παιδιὰ, καὶ εἰμεθα ὑπὸ σιάν!!
—Ω Νγκόρα, Νγκόρα! θὰ σκάσωμε.—
—Πιάστε ἐδῶ, πιάστε ἐκεῖ, ὅλα καίουν
ἀνάβουν—ἐφώναζαν τὰ μικρά. Οἱ μεγα-
λύτεροι ἐφρόντιζον νὰ ζωογονήσουν με
ψυχρὰ νερὰ ὅσα ἄνθη εἶχον μεταφέρει
εἰς τοὺς διαδρομικοὺς καὶ τὰ δωμάτια, διὰ
νὰ σωθῶν ἀπὸ τὸν καυστικὸν ἀνεμὸν ποῦ
ἔπνεε μὲ μανίαν νὰ ξεριζώσῃ καὶ αὐτὸν
τὸν εὐκάλυπτον, τοῦ ὁποῖου ἡ κορυφή ἔ-
φθανε σχεδὸν τὴν γῆ.

—Ω Νγκόρα! Νγκόρα! — ἀκούεται καὶ
πάλι κάποιος ἀνάμεσα εἰς μίαν σύγχυσιν
ποῦ ἂν ἔκλειε τὰ μάτια θὰ ἔλεγε, ὅτι
ἦτο σύγχυσιν κάποιου κολασμένου πλανή-
του.

—Μὰ τί ἔπαθες ἐσὺ μὲ τὸ νγκόρα σου,
μᾶς ξεκουφαίνεις.—Ἀμ' τί, νγκόρα πρέ-
πει νὰ λέμε, σήμερον εὐρισκόμεθα ἐκεῖ
μέσα εἰς τὰ δάση τῆς Ἀφρικῆς; ἡ πρσι-
νόδες, ἡ ζέστη, ὅλα τὸ λένε.—Δὲν εἶνε
κακὴ ἡ σκέψις σου, ἀλλὰ παῦσε νὰ φωνά-
ξῃς, ἀρκεῖ ὁ κρότος ποῦ μοῦ κάμνουν ὅλα
τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν δομὴν τοῦ ἀνέμου
καὶ πρόσθε ἐκεῖ τὰ τζάμια ποῦ φαίνονται
ὅτι θὰ λυώσων ἀπὸ τὴν ζέστη.—Ἐγὼ δὲν
εἶ ἔνοχλῳ ἀν φαντάζομαι ὅτι εἶμαι ὁ Λέ-
Μάϊ καὶ σὺ ἡ Νγκόρα μου. Ἐλάτε, παι-
διὰ, διὰ νὰ μὴ πάθωμε ἀπὸ ἀσφυξίαν καὶ
νὰ μὴ βλέπωμε τὴν σκόνην ποῦ χορεῦει
γύρω μας, νὰ παύσωμε.—Καὶ θὰ παίζωμε
ὥς ποῦ θὰ κάμνῃ τέτοια ζέστη.—Λοιπὸν
χρειάζεται ἓνα μεγάλο παιχνίδι.

—Μάλιστα, μάλιστα, ἀκριβῶς αὐτὸ θὰ
σᾶς κάμω κ' ἐγὼ, δὲν θὰ ἔχῃ τέλος παρὰ
μόνον σὰν ὁ καιρὸς μᾶς εἴπῃ ὅτι ἦλθαμε
πάλι εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἐλάτε λοιπὸν, θὰ
παίζωμε τοὺς ἐξερευνητὰς τοῦ Μεγάλου
Δάσους, ἐνθυμίσθε; Πάρετε ὅτι πρό-
σωπο θέλετε καὶ ἀφῆστε δι' ἐμὲ τὸν Λέ-
Μάϊ.—Βρὲ τὴν μαίμου θὰ μᾶς κάμνῃ;
ἔχουμε νὰ γελάσωμε...—Μὰ δὲν ἦτανε μα-
ίμου.—Δεχόμεθα, δεχόμεθα—καὶ ἤρχισεν
ὁ μοιρασμὸς τῶν προσώπων· ἀλλ' ὥς ποῦ
νὰ γίνῃ αὐτὸς, ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ
ἔπειτα ἓνα τρεξιμὸ μὲ γυμνὰ πόδια γύρω
εἰς τὰς ὑγρὰς γάστρας καὶ ἓνας ἔξανα-
καστικὸς ὕπνος τοὺς ἀπετελείωσε τὸ παι-
χνίδι, ἀφοῦ μάλιστα τὸ θερμομέτρον ἔ-
δειχνε 37.

Ἀνθισμένη Βαμβακιά

ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ

Προχθὲς διὰν ἐγγύριζα στὸ σπῆτι, ἐνῷ
ἀνέβαινα ἀκόμη τὴ σκάλα, ἄκουσα ἐπάνω
ἓνα θόρυβον, φωνὴς, κ' ἔτρεξα γλήγορα
ν' ἀνεβῶ, ἀνήσυχη γι' αὐτὴ τὴ φασαρία.
Ὅταν ὅμως ἀντίβρυσεν ἓνα διάδρομο γε-
μῆτο πολυθρόνες, μπαούλα ἀνοιχτά, τρα-
πέζια φορτωμένα πράγματα καὶ δλους νὰ
καρφώνουν, νὰ δένων καὶ νὰ φωνάζουν,
κατάλαβα... Ἐτοιμαζόμεθα γιὰ τὴν ἐ-
ξοχή...

Θεέ μου, τί φασαρία... Ἐμφανίζεται
ὁ ἓνας μου ἀδελφὸς μὲ μιά στίβα βιβλία
καὶ ζητᾷ σπάγγον νὰ τὰ δέσῃ... Ἐρχεται

ὁ μικρότερος μὲ μιά πελώρια κοῦτα γε-
μάτη παιγνίδια καὶ ζητᾷ νὰ τὰ χώσῃ μέ-
σα σ' ἓνα μπαούλο. Ἡ μαμά φωνάζει ποῦ
τῆς ἀνακατεύουν τὰ ρούχα καὶ φωνές,
καζὶ...

Ἄλλοι ὅμως εἶνε εὐχαριστήμενοι! Μέ-
σα σ' αὐτὴ τὴν ἀκαταστασία, ὅλων τὰ
πρόσωπα λάμπουν ἀπὸ εὐχαρίστησι. Κι-
νοῦνται, κοπιᾶζουν, ἀλλὰ χαίρουνται.

—Ἀ! ἔλεγε ὁ ἀδελφός μου στὸ τρα-
πέζι. Τελειώνουν τὰ βάζα, οἱ ἐξετάσεις
ἡ μελέτη... Τώρα ἡ διασκέδασις, τὰ παι-
γνίδια. Ἀφίνομε τὴ σκονισμένη πόλη, ποῦ
σκάει κανεὶς ἀπὸ τὴ ζέστη, καὶ πᾶμε στὴ
δροσιά, στὴν ἐξοχὴ τὴ μαγευτικὴ... Οἱ
ἄλλοι σιωποῦν ὑπὸ τὸ αὐστηρὸ βλέμμα
τοῦ μπαμπᾶ ποῦ δὲν ἐπιτρέπει συνομιλίας
κεῖνῃ τὴν ὥρα... ἀλλὰ ὅλοι ὀνειρεύονται
μ' ἀνοιχτὰ μάτια... ὁ ἓνας τὴ φρούτα
ση, τὶς διασκέδασεις, ὁ ἄλλος τὰ φρούτα
κτλ. κτλ.

Ἐβελίνα

ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

4. «ΝΕΡΟ!»

Νερό! Θέλω νερό, νὰ πιῶ! Σκυφτός εἶ
[μαύρα βράχια]
μ' ἔκαψε ἡ μεσημεριανὴ ἡ ζέστη, ἡ φλόγα,
[ἡ λαύρα,
εἰτὸν σκονισμένο ἀνήφορο, εἰτὸν θερμὸν
[σταχὺν]
ἐδῶ ἡ γαλήνη ἡ ἐξοχικὴ, ἐδῶ τῶν φύλλων
[ἡ αὐρα...]

Θέλω νὰ σκύψω νὰ τὸ πιῶ ὡς κάτω ἀπὸ
[τὴ βρύσι]
—μέσα εἰς τὰ βράχια σκαλιστὴ πρὶν ἀπὸ τόσα
[χρόνια,—

—Ω, θέλω ἡ ζεῖσθῃ δροσιά καὶ μένα νὰ
[δροσίσῃ,
ποῦ ἀρωματίζει ἡ λυγαριὰ μὲ τ' ἀνθισμένα
[κλώνια...]

Φέρ' τε μου τὸ κρυστάλλινον, τὸ καθαρὸ
[ποτήρι]
—μέσα κ' ἀπ' ἐξῶ καθαρὸ—τὴν δίψα
[μου νὰ σβύσω,
ποῦ ἔναψε μέσα μου ὡς νερθὸ εἰς τὸ ὠραῖο
[σας πανηγύρι,

τὸ ἀτέλειωτο, πικροτέρων ὥραις ζωῆς,
[νὰ ζήσω.

Ζωὴ νὰ πάρω ἀπ' τὴ δροσιά, καὶ φῶς ἀπὸ
[τὸ φῶς σου,
εἰτούς κόλπους γαλήνιων ἀγρῶν, εἰτούς κόλ-
[πους κόσμου ἀγνώστου...]

Τέλλος Ἀγρας

ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΛΥΠΗ

Ἦρθε ὁ καιρὸς ποῦ ὁ μαθητὴς περιμέ-
νε τόσο καιρὸ! Ἦρθε ὕστερα ἀπὸ ἓνα
ἱκανοποιητικὸν βαθμὸ, ὁ μαθητὴς θὰ ἐ-
κνοουρασθῇ τώρα ἐπὶ τρεῖς ὁλοκληρῶς
μῆνας. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴν ποῦ ἀποχωρετᾷ
τὸ γέρο δάσκαλό του, τοὺς συμμαθητὰς

του, ποῦ ἓνα χρόνον τώρα ἔπαιξε μαζί του,
δάκρυα ἀνερπάζουν ἀθέλα στὰ μάτια του.
Ἐνα σωρὸ συναισθήματα πλημμυροῦν
τὴν ψυχὴν του. χαρὰς καὶ λύπης. Χαρὰς
διότι θὰ ἰδῇ πάλι τὸ χωριὸν του, τοὺς γο-
νεῖς του ποῦ ἐννέα ὁλόκληρους μῆνες ἔ-
λειπε ἀπὸ κοντά τους, ἀλλὰ καὶ λύπης,
διότι συλλογίζεται, ὅτι ἴσως ποτὲ πᾶν
δὲν θὰ ξαναἰδῇ τὸ δασκαλό του, τοὺς
συμμαθητὰς του...

Ἀλλὰ ἡ λύπη, ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ
σβίνει σιγά-σιγά καὶ ἀφίνει μόνον τὴ χα-
ρὰ. Διότι ἐπὶ τῶν μαθητῶν παίζοντας
διάφορα παιγνίδια μὲ τὰ δέλφια του, μὲ
τοὺς φίλους του. ἔχον τὸ δάσκαλό του
καὶ τοὺς συμμαθητὰς του. Καὶ ἔτσι μένει
μόνη ἡ χαρὰ ποῦ θὰ κρατήσῃ τρεῖς μῆ-
νες καὶ ὕστερα πάλι θὰ κλεισθῇ μέσα
στους τέσσαρες τοίχους τοῦ σχολείου, πε-
ριμένοντας πάλι τὰς νέας διακοπὰς...

Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΜΟΥ

ΕΥΤΥΧΙΑ=φυτὸν ἐφήμερον, τὸ ὁποῖον
δὲν ἐγκλιματίζεται παρὰ εἰς τὸν οὐρανόν.
ΚΟΛΑΚΕΙΑ=σκιά· οὔτε μᾶς μεγαλῶ-
νει, οὔτε μᾶς μικραίνει.

ΜΕΙΛΙΑΜΑ=βάλασμον ἡ δηλητήριον·
ἡ ζωογονεῖ ἡ πληγώνει σὰν μαχαίρη.
ΣΥΝΗΘΕΙΑ=μία μικρὴ ἀράχνη, ἡ ὁ-
ποία πλάνει μεγάλες μυῖγες σὲ ἀόρατα
δίχτυα.

ΥΠΟΜΟΝΗ=ἡ βακτηρία εἰς τὴν ὁ-
ποῖαν σπυρίζεται κανεὶς διὰ νὰ διαβῇ τὰ
δύσκολα μονοπάτια τῆς τύχης.

Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος

ΑΝΕΠΙΓΡΑΦΟ

Μὲ τὸ βιβλίο δλάνοικτο
ὁ νέος μελετᾷ
κ' ὅλην ἐλπίδες φτερωτὴς
ἡ σκέψις του γεννᾷ.

Μὲ τὸ βιβλίο του κλειστὸ
ὁ γέρος σιωπᾷ
ὅλην μ' ἐνθύμιας παλῆς
τὰς μέρες του περνᾷ.

Χάρις

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Λοιπὸν, Κατίνα, πῶς ἐπέρασες εἰς τὸ
Παρίσι;
Καὶ ἡ Κατίνα θριαμβευτικῶς:
—Καλέ, δὲν ἐπέρασα μόνο, ἐκαθίσταμε κ'
ἓνα μῆνα!

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Ζακυνθινάκι

.*

Ὁ ἀμελὴς μαθητὴς:
—Μπαμπᾶ, ἔκαμα ἐξετάσεις!
—Λοιπὸν;
—Λοιπὸν, οἱ καθηγητὰί μου εὐχαριστῆθη-
καν τόσο πολὺ, ὥστε μὲ παρεκάλεσαν νὰ τὰς
ἐπαναλάβω καὶ τὸν Σεπτέμβριον.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μπισσού

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐυρυπιδίου
τὴν 7ην Ἰουλίου 1915.

ΤΑ ἔξῃς μοῦ γράφει ἡ Κυπριακὴ
Ἐκκλησία: «Ἡ πτωχὴ Κυπριοπούλα,
τὴν ὁποῖαν σοῦ ἐσύστησα, εὐχαριστοῦσε δι-
ἐμοῦ καὶ σέ, καὶ τοὺς εὐγενεῖς συνδρο-
μητὰς ποῦ τὴν ὑπεστήριξαν. Ἐνε ἀδύνα-
τον νὰ σοῦ περιγράψω τὴν χαρὰν ποῦ ἡ-
σθάνθη ὅταν ἔλαβε τὸ φυλλάδιον. Δὲν
ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Τὸ ἄνοιγε, τὸ ἐδιά-
βαζε λίγο, τὸ ἐφιλοῦσε, μ' εὐχαριστοῦσε
ποῦ τὴν ἐσύστησα, καὶ πάλιν τὸ ἐδιάδα-
ζε, καὶ πάλιν τὸ ἐφιλοῦσε... Σὲ παρα-
κῶ πελὶ πολὺ νὰ ἐκφράσῃς εἰς τὴν
στήλην τῆς Ἀλληλογραφίας σου τὰς
θερμοτάτας εὐχαριστίας τῆς μικρᾶς αὐ-
τῆς πρὸς ἐκείνους ποῦ τὴν ἐνέγραψαν,
καθὼς καὶ τὰς ἀπείρους ἰδικὰς μου».

Οἱ καιροὶ εἶνε δύσκολοι, Ἀγρυπνε
φύλαξε. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ δοξάζομεν
καὶ τὸν Θεὸν ποῦ ἐμποροῦμεν ἀκόμη νὰ
ἔχωμεν τακτικὰ ἐν φύλλων δικτασέλιδον.
Ἄν δὲν τελειώσῃ ὁ πόλεμος, εἰδη-
νὴ πάλιν τὸ χαρτὶ καὶ τὰ ἄλλα εἶδη, δι-
δεκασέλιδον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ.
Τὸ ξέρεις ὅτι ἐτελείωσε καὶ ὁ ὑπάρχων
εἰς τὰς Ἀθήνας τοίγγος καὶ κινδυνεύο-
μεν νὰ μείνωμεν χωρὶς εἰκόνας; Εὐτυ-
χῶς ἔχω προῦθηται διὰ δυὸ-τρεῖς ἀκό-
μη μῆνας. Ἀλλ' ἂν ἐν τῷ μεταξύ δὲν
ἔλθῃ τοίγγος ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν; Καὶ
εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ ἔλθῃ, διότι τὰ
μέταλλα κατάσχονται ὡς εἶδη πολέμου.
Τὶ θὰ κάμωμεν; Ἀπὸ τὴν Γερμανίαν
θὰ φέρωμεν;...

Ὅχι. Ἡρῶ τοῦ 1913, ἡ τιμωρία
δὲν εἶνε ἄλλῃ μορφή τῆς ἐκδικήσεως,
οὔτε ἡ ἐκδίκησις εἶνε ποτὲ αἴσθημα εὐ-
γενές. Παροδονεῖται ἀπὸ ἀρχαίους ἡ-
ρωας μὴ φέρῃς, διότι τὸν παλαιὸν και-
ρὸν ἔτσι ἐνόμιζαν· ἔλεγαν μάλιστα ὅτι ἡ
ἐκδίκησις εἶνε ἡδονὴ τῶν θεῶν!! Εὐ-
τυχῶς σήμερον ἐπικρατοῦν ἄλλα ἰδέαι.
Τὸ δὲ νὰ φρονέωμεν Τούρκους ἢ Βουλ-
γάρους εἰς τὸν πόλεμον, δὲν εἶνε οὔτε
ἐκδίκησις, οὔτε καθαρὸν τιμωρία· εἶνε
ἀπλοστάτης καὶ φυσικωτάτης ἄμυνα.

Ἐλαβα καὶ τὴν ἄλλην ἐπιστολήν σου,
Ροδοδάφνη. Ναί, πρέπει νὰ ἐγεν-
νήθῃ κανεὶς ἐν δουλείᾳ, διὰ νὰ ἐκτιμᾷ
τάγαθὰ τῆς ἐλευθερίας. Φαντάζομαι μὲ
ποῖαν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν βλέπετε τώ-
ρα εἰς τὰ Σχολεῖά σας νὰ χορεύουν τοὺς
ἐθνικοὺς χορούς, νὰ παγγέλλουν ἢ νὰ
τραγουδοῦν τὰ ἡρωϊκὰ κλέφτικα τρα-
γούδια!.. Ἐγίνοντο καὶ αὐτὰ καὶ ἄλ-
λοτε, ἀλλὰ κυρτά, μὲ φόβον καὶ μὲ κίν-
δυνον. Τώρα φανερά, διάπλατα, ἐλευθε-
ρα, ὑπερήφανα. Καὶ αὐτὸ ὄχι μόνον εἰς
τὰ Σχολεῖα, ἀλλὰ παντοῦ. Ἀ, τί ὠραία
ποῦ ἔζητε τώρα, ἐλευθεροὶ οἱ χθεσινοὶ
δοῦλοι! Εἰσθε πολὺ πιδ εὐτυχεῖς ἀπὸ
τοὺς ἀδελφούς σας ποῦ ἐγεννήθησαν εἰς
τὴν ἐλευθερίαν...

Ὡρῶν, δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος,
παρὰ νὰ εἰσελθῃς εἰς καμίας Δραματι-
κὴν Σχολήν κ' ἐπειδὴ εἰς τὸν τόπον σου
δὲν ὑπάρχουν τοιαῦτα, πρὸς τὸ παρὸν
πρέπει νὰ παρατιθῇς τῆς ιδέας. Μὲ δι-
βλία αὐτὰ δὲν μανθάνονται. Στείλῃ μου
τὸ ἀντιγομωμένον ποίημα. Εἶμαι περιε-
ργὴ νὰ τὸ ἰδῶ.

Παπὰ κ', μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἐ-
δίδασκα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τὸσον
καιρὸν. Τώρα ποῦ ἐτελείωσαν τὰ μαθη-

ματα, ἐλπίσω νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά.
Ναί, εἶδες πόσον ὠραία εἶνε τὰ ἐφετει-
νά μας μυθιστορήματα;

Σὲ συγχαίρω ποῦ ἐπῆρες τὸν πρῶτον
βαθμὸν τῆς τάξεώς σου, Δόξα τοῦ
Ἑλληνισμοῦ. Τὸ πρῶτον, νομίζω, μπο-
ρεῖς νὰ τὸ περῶς μὲ διάδασμα. Ἡ ζέ-
στη αὐτὴ ποῦ σὲ παραλῖει, δὲν θὰ
διαρκέσῃ βέβαια πολλὰς ἡμέρας.

Ὁ Ἑνετικὸς Δεῶν φρονεῖ ὅτι
τάγορα πρέπει νὰ δάλουν τὰ δυνατό-
των διὰ νὰ ἐπεσφράσων τὰ κορίτσια εἰς
τὴν Σελίδα Συνεργασίας.—Ὁ ἴδιος ὅμως
συγχάριε τὴν θαυμασίαν καὶ πρωτότυ-
πον Φούλαν.»

Ὁ μηρικὸς Ἡρῶ, ἐλήφθησαν. Ἡ
καταγγελλομένη ὡς κλοπιμαία Ἀσκήσις
ὁμοιάζει κατὰ σύμπτωσιν. Τοῦτο συμπε-
ραίνω, διότι γνωρίζω καλὰ ὅτι ὁ φίλος
μας αὐτὸς ἔχει καμὴ μόνος του πολὺ ὠ-
ραιοτέρας, ὥστε δὲν θὰ εἶχεν ἀνάγκην
νὰ κλέψῃ μίαν τέσφ κοινήν. Ὅσον δια-
τὰ ψευδώνυμον σοι, μοῦ ἀρέσει καὶ θὰ
ἡθελα νὰ τὸ κρατήσῃς.

Φωνὴ τῆς Πατρὶδος, μοῦ τὰ
ἐγραψε καὶ ὁ ἴδιος... Ἡ θέσις τοῦ ἀ-
ριθμοῦ, εἰς τὴν πρώτην σελίδα τοῦ τε-
τραδίου τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, μένει
κενὴ, διὰ νὰ γράψῃ τὸν ἀριθμὸν ὁ λαμ-
βάνων τὸ τετράδιον. Ὑπόθεσε ὅτι, ἀν-
ταλλάσσων Μ. Μυστικὰ, λαμβάνεις 20
ἢ 25 τετράδια. Θὰ τὰ δέσῃς καὶ θὰ σχη-
ματίσῃς ἐν ὁρατῶν Λεύκωμα. Ἐπειδὴ ὁ-
μως δὲν εἰμπαρεῖς νὰριθμήσεις ὅλας του
τὰς σελίδας—θὰ ἦτο φασαρία—ἀριθμεῖς
ἀπλῶς τὰ τετράδια· 1, 2, 3, 4 κτλ. Ε-
πειτα τὰ γράφεις καὶ εἰς τὸ τέλος, εἰ-
να Πίνακα Περιεχομένων καθὲν μὲ τὸν
αἰχῶνα ἀριθμὸν του· Τετράδιον 1, (π.
χ.) τοῦ Τέλλου Ἀγρας, Τετράδιον
2, τῆς Δόξης τοῦ Ἑλληνισμοῦ·
καὶ οὕτω καθέξῃς. Ἐτσι κλέφτη δὲν
φροβῶσαι!

Διὰ τὴν συστηθεῖσαν, καὶ ἐγγραφεῖ-
σαν ἡδὴ, καὶ εὐχαριστοῦσαν ἀνωτέρω
πτωχὴν Κυπριοπούλαν, μοῦ ἔστειλαν αὐ-
τὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἔξῃς: Λοκῆς
Ν. Κώτσης δραχ. 1, Βασ. Α. Μάλ-
τας λεπτὰ 50. Ὅλο καὶ παρατείνεται ἡ
συνδρομὴ της.

Ὁ κ. Γο. Ἐσνόπουλος (Φαίδων) μὲ
παρακαλεῖ νὰ ζητήσω ἐκ μέρους τοῦ συγ-
γνώμην ἀπὸ τοὺς φίλους μας ἐκείνους,
οἱ ὁποῖοι τῷ ἐγραψαν αὐτὸν τὸν καιρὸν
ζητοῦντες γνώμης ἢ πληροφορίας περὶ
διαφορῶν. Εἶνε τόσον ἀπορηστικὸς ὥστε
ὅτι μὴ λυτὴν του δὲν ἠμπορεῖς νὰπαν-
τήσῃ εἰς κανένα.

Ὡραῖας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν
τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἔξῃς: Ζήνων ὁ Κι-
τιεύς, Καραμπουζιάς, Θρησῆς, Λάτρης τῆς
Ἀρχαιοτήτος, Ὀνειρά π' Ἀλήθεψαν, Μία
Τρελλούλα, Ρουμελιωτάκι, Ἐρυθραία Σι-
βύλλη, Προμαχὸς τῆς Ἐπταλόφου καὶ
Τέλλος Ἀγρας.—Ἐγὼ ὅπ' ὀφεί μοῦ ὅσα
μοῦ γράφουν, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τόπος δι'
ἀπάντησιν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγγιζόνται: «Μαργαρίτα» τοῦ Τέλ-
λου Ἀγρας.—«Μία εὐχὴ» τῆς Ἐρυθραίας
Σιβύλλης.—«Τὸ λῦμα» τοῦ Κῦματος τοῦ
Βοσπόρου.—«Σκότος» τοῦ Σχλαβωμένου
Ἑλληνος.—«Πανηγυρεῖς» τοῦ Ἡρώος τῶν
Βαλκανίων.—«Παντοῦ τάξις» τοῦ Καρα-
μπούλα.—«Διατὶ» τοῦ Ὀμηρικοῦ Ἡρώος.
—«Τὸ λαχέον» τοῦ Ἡρώος τοῦ 1913.—
«Ποντικῶν συμβούλιον» τοῦ Ναυτάκι τῆς

Λήμνου.—«Στὸ ἀγάλμα» τοῦ Πανελληνίου
Πόθου.—Ποιήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδε-
ώδους.—«Θερινὴ βροχὴ» τῆς Ροδοδάφνης.
—Μικρὰ διάφορα, ἀνέκδοτα κτλ. διαφορῶν.
Ἀπορρίπτονται: «Πρὸς τὸν ἀσθενόυντα
δασιλέα», «Ἡ λαμπαρία», «Σοφὰ λόγια»,
«Ἡ ἀρμονία τῆς φύσεως», «Ματαιότης»,
«Τὸ κυνήγιον», «Καλοκαίρι», (ὅλα ἀτελῆ),
μερικὰ δὲ καὶ δυσανάνιστα!—«Τὸ πρῶτον
μου ἔσπαθώμα», «Ποίημα πρὸς τὴν Διά-
πλασιν» (ἀκατάλληλα διὰ τὴν Σελίδα.)

Ὁ φίλος μας Γιάννης Δ. Κοκκινάκης (ὁ-
δὸς Αἰόλου 117, Ἀθήναι) ἀναγγέλλει ὅτι τυ-
πώνονται τὰ Πρώτα τοῦ Τραγουδίου. Ὁ-
ποῖος θέλει νὰ ἔχῃ αὐτὴν τὴν συλλογὴν, εἰμ-
πορεῖ νὰ τὴν παραγγεῖλῃ ἀπ' εὐθείας πρὸς
τὸν ποιητὴν, στέλλων συγχρόνως δρ. 3 καὶ
τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθαρογραμμένην.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Βαλανηδοφάγος Ἀρ-
κάς, α (καὶ ὁχ. Βαλανηδοφάγος ὅπως ἐτυπώθη
κατὰ λάθος εἰς τὸ 31 φύλλον) Ἐνθουσιώδης
Κύπριος α (Σύλλ. Ἐλευθερία) Εὐέλπις Κύ-
πριος, α (Σύλλ. Ἐλευθερία) Κυπριακὸν
Πνεῦμα, α (Π. Ε.) Φιλελευθερος, α (Ν.
Κ.) Ἴρις, κ (Π. Σ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλά-
ξουν: τὰ Ὀνειρά π' Ἀλήθεψαν (0) μὲ
Σκηπτρον τοῦ Διὸς, Ὑπόδουλον Ἑλληνί-
δα καὶ Ὀδηγητοῦς.—ἡ Μία Τρελλούλα
(0) μὲ Φούλαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
της: Ἐνδοξὸν Σοῦλι (ἔστειλα) ἐσημείωσα
τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὴν Συλλογὴν) Γιὰ
κον Π. Ν. (μόνον ποῦ δὲν ἐπῆρες ἀκόμη ψευ-
δώνυμον καὶ δὲν εἰμπαρῶ νὰ σοῦ ἀπαντῶ
εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν) Παντοκράτορα
(ὁ κληρὸς, ὁ κληρ

γική Εικών·) Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες (σὲ συγχαίρω καὶ καλῶς νὰ ἔλθῃς· δι' ὅσα μ' ἐρωτᾷς, σοὺ ἀπαντῶ ὅτι τὰ ἔλαβα·) Ρωβύρον (ἔχει καλῶς·) Οὐρίον Ἀνεμόν (ὄχι· ἀλλὰ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς·) Λέοντα (ὁ κλῆρος, ὁ κλῆρος!) Μέλλοντα Θριαμβευτὴν (στέλλονται τακτικά·) Ναυτίλιν τῶν Σπετσῶν, Μαγεμένην Κιθάραν, Ἰομαν, Ἐνδοξὸν Μαραθωνομάχον, Κύμα τοῦ Ἰονίου, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 7ην Ἰουλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές,

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 150οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 6ης Σεπτεμβρίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

388. Λεξιγράφος

Στὰ πόδια θεᾶς
Πολλὰ ἄνθ' ῥίχνω,
Κι' ἀργαίαν εὐθὺς
Βασίλισσαν δείχνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρίου Ἀνέμου

389. Συλλαβόγραφος

Τὸ πρῶτον μου ἀντωνυμία,
Τὸ δεύτερον ἀρνητικόν.
Τὸ σύνολόν μου εἶνε μία
Νῆσος τῶν πρώην τουρκικῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὁρίωνος

390. Μεταγραμματισμός

Ἄν ἀλλάξῃς ἓνα γράμμα
Ἀπὸ ζῶον φορτηγόν,
Φανερώσεις ἐν τῷ ἄμα
Ἐνα ἔμπορον μικρόν,
Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Θ. Μαρούδα

391. Τονόγραφος

Ἐπίθετον θὰ εἶμαι
Ὡς ἔχω ἂν μ' ἀφίσης,
Καὶ ποταμός θὰ γίνω
Ἄν μὲ ὀξυτονίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τῶν Βαλκανίων

392. Δίξυγον

***** Νάντικατασταθῶν οἱ ἀ-
* * * * * στερίσκοι διὰ γραμμάτων
* * * * * οὕτως, ὥστε νάναγινώ-
* * * * * σκωνται: ὀριζοντίως, ἄνω
* * * * * ἀρχαία βασιλόπαις, κάτω
* * * * * ἄνθος τοῦ ἀγροῦ. Καθέ-
* * * * * τως δὲ κατὰ σειρὰν: Ρω-
μαῖος αὐτοκράτωρ, μέγα προτέρημα, πτηνὸν
λιμναῖον καὶ μεγαλόνησος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ροδοδάφνης

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1.10, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 1.30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 οἱ ἐξῆς: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24, πρὸς φρ. 2.50 ἑκάστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος, 13ος ἐξηντηλῆθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1914)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἀδετος φρ. 3—Χρυσὸδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἁδετος 3.50, χρυσ. 6.50 διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκάστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελών: Ἀδετος φρ. 7—Χρυσὸδετος φρ. 10.

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1914, ὧν ἑκάστος τιμᾶται:

Ἀδετος φρ. 8—Χρυσὸδετος φρ. 10.

393—397. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Μῆλος, ὄνος, πόσις, τέμμα, Κάσος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγγελικῆς Π. Ἰακωβάτου

398. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Ἀκρωτήριον — ἀκρωτήριον = πρόθεσις + (Κένταυρος—μετοχή) μέλος τοῦ σώματος.

Ἀθροισμα ὑπολοίπων: Ὄνομα δακτύλου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλλιτέχνη Φειδίου

399. Τριπλῇ Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἐκεῖνο ποῦ ὑπῆρχε πρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου· τὰ δευτέρω γράμματα μίαν αἰώνιαν πόλιν καὶ τὰ τρίτα αἰγύπτιον θεόν.

1, Χρήσιμον εἰς τοὺς ζωγράφους. 2, Ἐπίθετον, λεγόμενον συνήθως διὰ καρπούς. 3, Ἐπίρρημα τρόπου. 3, Ἀργαία πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λάριδος τῆς Ἀρχαϊότητος

490. Ἑλληποσύμφωνον

εφ'—ω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βουλγαροφάγου Εὐζώνου

401. Γριφός

ελ
ελ τυχ', ελ αἰεῖ·
ελ τυχ' ελ
ελ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ξενοκρατουμένης Κύπρου

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐ-
λήφθησαν ἀπὸ 1—7 Ἰουλίου

ΑΘΗΝΩΝ. Κούλα Α. Κονταρίνη, Ἐμμ. Κ. Οικονομίδης, Κωνστ. Β. Καραβέλλος, Ἀσπασία Α. Πυλαγινού, Δημ. Σ. Πετρόπουλος, Λυδία Λίθος, Δημ. Κωνστ. Κυπριάδης, Κωνστ. Π. Κατράμης, Ρουμελιώτακι, Ἀχαϊκὸς Ἀστήρ, Ἰουλίττα Φιλιδάκη, Ταναγραία, Ἀλεξ. Σπ. Δράκος, Ἀν. Λεονάδου.

ΒΕΛΚΑΣ. Ἡρώς τῆς Λήμνου.
ΒΕΛΛΟΥ. Κωνστ. Ραυτοπούλου.
ΒΟΛΟΥ. Γεώργ. Ι. Ἡλίας, Εὐάγ. Ζερμπίνης.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Σπ. Α. Μάμος.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Χ. Λαπαλάνης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Πέτρος Ι. Βιτωλιάνος, Ἡρώς τῆς Μανολιάδας.

ΚΑΛΑΜΩΝ. Μ. Α. Στασινοπούλου.
ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΥ. Ἰωάν. Ν. Πλατῆς.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Ὁδὼν Α. Ἀργυρός, Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Γερασ. Παραμυθιώτης, Ἀλεξάνδρος Σκένδρος.

ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ. Ἰωάννα Σ. Κοσμετάτου.
ΛΑΜΙΑΣ. Κωνστ. Χρ. Ἐλασσώνας.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ. Γεώργ. Ι. Κουκουλάς, Σπ. Π. Δαμασκηνός, Νικήτ. Κ. Δροῦγκας, Ἀδελφοὶ Ἀθ. Νίτη, Ἀδελφοὶ Γαλανοῦ, Ἀγ. Παπαγγελῆς, Ν. Π. Κατσούλης, Ν. Η. Κουτουμάνος, Μιχ. Πετράς, Ἀντωνία Σπ. Βουτσινᾶ, Ἀδελφοὶ Λουεμποπούλου.

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ. Στ. Ἀντωνιάδης, Ἀντ. Ν. Παβέλλας.

ΟΔΗΣΣΕΩΣ. Ὀνειρα π' Ἀλθέουσας, Ἡρώς τῶν Βαλκανίων.

ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ. Θ. Βασιλειάδης.

ΠΑΤΡΩΝ. Μικρὴ Σανθούλα, Κίτσος Δ. Κονταδῆς, Λέων, Παν. Σ. Καράμυλης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Βασ. Α. Μάλτας, Ι. Μιχαλάκος, Δημ. Δεδίτσας, Ἀχιλ. Γ. Λεωντακιανάκος, Κων.

Ἀνδρέου, Ἀλεξ. Ἀθ. Οικονομοπούλου.

ΠΙΛΑΙΟΥ. Ρωβύρος.

ΣΠΑΡΤΗΣ. Γεώργ. Ι. Λεώπουλος, Ἐλένη Ι. Λεώπουλου.

ΣΥΡΟΥ. Ἀγγελικὴ Σ. Σίδερη, Ἀγγελ. Πικροδημήτρη.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Μελαχρινὸν Διαβολάκι, Ἰνδάλμα τῆς Τριπόλεως, Βαλανηδοφάγος Ἀρκάς.

ΥΔΡΑΣ. Γ. Π. Ἀρμυράντης, Ἀθανασία Ράλη, Ἐλένη Ι. Ἀρμυράντη, Νικ. Ι. Βάτης.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Δημ. Β. Κόκκας.

ΨΑΘΟΥΡΓΟΥ. Ἀνδρ. Α. Ἡλιόπουλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἐξῆς τρεῖς: ΔΗΜΗΤΡ. ΚΩΝΣΤ. ΚΥΠΡΙΑΔΗΣ ἐν Ἀθήναις, ΓΕΡΑΣ. ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΤΗΣ ἐν Κερκύρᾳ καὶ ΝΙΚΟΛΑΟΣ. Π. ΚΑΤΣΟΥΛΗΣ ἐν Λαοδείᾳ, οἱ ὅποιοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Αὐγούστου.

ΤΩΡΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ, ΜΕ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ, ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΒΟΧΑΣ, ΕΙΣ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Ὁ καλλίτερος σύντροφος—τὸ δροσιτικώτερον ἀνάγνωσμα, εἶνε

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,”
ΚΑΙ ΤΗΣ “ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.”

Ἐχομεν μίαν μεγάλην συλλογὴν τοιούτων θαυμασίων Τόμων, ἑκάστος τῶν ὁποίων τιμᾶται ἀπὸ 1 δραχμῆς μέχρι 10. Συμβουλευθῆτε τὸν Τιμοκατάλογον ποῦ ἐδημοσιεύθη πολλάκις εἰς τὰ ἐφετεῖνά φυλλὰ καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὰς παραγγελίας σας, διὰ νὰ ἐξασφαλίσετε ἐν ὥραϊον, ἀπολαυστικὸν καὶ ωφέλιμον Καλοκαίρι.